

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/23/2024
Identifikačné číslo spisu:	3519010186
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3519010186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného C. I., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 11. júna 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 1. augusta 2023, sp. zn. 2To/10/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. I. odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 22. júla 2021, sp. zn. 1T/36/2019 uznal obvineného C. I. (ďalej len „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„dňa 03.10.2016 v čase asi o 14:00 hod. v P. na ul. X. č. XXX/XX, vnikol do bytu č. XX tak, že bez súhlasu a povolenia oprávneného užívateľa bytu E. G., si bližšie nezisteným spôsobom otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu, vošiel dnu do bytu a z neho následne za pomoci ďalších nestotožnených osôb neoprávnene vysťahoval kompletne zariadenie predmetného bytu, patriace E. G., a to obývačkovú nábytkovú zostavu s vybavením (10 ks úžitková keramika, súprava sklenených pohárov, hodiny, knihy), skriňa so sekretárom s vybavením (3 sady súprav sklenených pohárov, porcelánový servis, knihy, hodiny), sedáciu súpravu (pohovka + 2 kreslá), stolíky - konferenčný, stolík pod kvety (2 ks), stolík pod televízor, bytové doplnky na stenách, stropné svietidlo, dve zlaté obrúčky, zlatý zásnubný prsteň, zlatú retiazku s krížikom, zlaté náušnice, zo spálne - nábytok - skriňu štvordverovú, manželskú posteľ, matrace, nočné stolíky, policu (1 ks), stoličky (2 ks), stropné svietidlo, vybavenie spálne - paplón (4 ks), vankúše (2 ks), prikrývky (3 ks), posteľné povlečenie (2 ks), plachty (2 ks), mužské oblečenie, ostatné veci (vysávač, šijací stroj, bytové doplnky na polici a stene); z kuchyne - nábytok, kuchynský stôl, 4 stoličky, polica, stropné svietidlo, chladničku zn. CALEX, kuchynské náradie, z pracovného

kútiku pracovné náradie so zverákom York, pričom časť zariadenia vyhádzal z balkóna tohto bytu na ulicu a tak ich zničil a následne odviezol na neznáme miesto, čím vlastníkovi predmetných vecí E. G. spôsobil ich zničením škodu vo výške najmenej 2.310,- Eur,"

2. Okresný súd obvinenému podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd" alebo „odvolací súd") uznesením z 1. augusta 2023, sp. zn. 2To/10/2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie") podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

4. Obvinený, prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Kruteka, podal 24. novembra 2023 proti napadnutému uzneseniu dovolanie, v ktorom označil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a namietal absenciu rôznych častí skutku, v dôsledku čoho skutková veta vyznieva, podľa jeho názoru, nejednoznačne a pripúšťa širokú škálu jej možných interpretácií.

5. V prvom rade v skutkovej vete, podľa názoru obvineného, absentuje informácia o tom, v akom postavení vo vzťahu k predmetnému bytu sa obvinený dopustil trestného činu, respektíve v koho vlastníctve bol predmetný byt, v dôsledku čoho nie je možné vyvodiť jeho úmysel vniknúť do obydla iného a ani úmysel spôsobiť na cudzej veci akúkoľvek škodu.

6. V skutkovej vete ďalej, podľa názoru obvineného, absentuje informácia o tom, akým spôsobom sa dostal do samostatného bytu, pretože najprv musel prekonať dvere do bytového domu. V nadväznosti na uvedené potom zo skutkovej vety nevyplýva, či si dvere do bytového domu otvoril originálnym kľúčom, alebo ich prekonal použitím nejakého zariadenia, alebo či mu ich otvoril niekto iný, napríklad vlastník či nájomca iného bytu.

7. Obvinený ďalej vytýkal aj absenciu informácie o tom, či do bytu vošiel oprávnenne alebo neoprávnenne, respektíve či pri vstupe do bytu rozbil vchodové dvere, alebo ich vykopol, alebo vylákal kľúče od tretej osoby. Hoci v skutkovej vete je uvedené slovné spojenie, že vošiel do bytu bez súhlasu a povolenia oprávneného užívateľa bytu, toto spojenie, podľa názoru dovolateľa, nevypovedá o tom, či tam vošiel oprávnenne alebo nie. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 194 Trestného zákona, podľa ktorého sa vyžaduje neoprávnené vniknutie do obydla a nie vojdienie bez súhlasu a vedomia užívateľa bytu a doplnil, že bol zástupcom vlastníka a zároveň poverený vlastníkom bytu, čo sa však v skutkovej vete neuvádza, pričom ani existencia oprávneného užívania sama osebe bez ďalšieho nezakladá vznik a existenciu obydla ako formálneho znaku skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody.

8. V skutkovej vete ďalej, podľa názoru obvineného, absentuje tvrdenie o tom, čo konkrétne mali súdy na mysli pod tvrdením, že si bližšie neurčeným spôsobom otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu. Pokiaľ okresný súd nemal ustálený spôsob, akým sa dostal do bytu, tak aplikáciou princípu „in dubio pro reo" mal pristúpiť k interpretácii, že si predmetný byt otvoril originálnym kľúčom.

9. Za neúplnú považoval obvinený skutkovú vetu aj z dôvodu neuvedenia informácie, či vedel o tom, že byt je obydľím tretej osoby, teda poškodeného, respektíve či vedel, že byt predstavuje niekoho obydlie, že by ho poškodený dlhodobo užíval, alebo že by tam fakticky býval. Dovolateľ namietal, že k vojdeniu do akejkoľvek nehnuteľnosti môže dôjsť aj bez vedomia a súhlasu oprávneného užívateľa, ale zároveň aj bez toho, že by osoba, ktorá do nehnuteľnosti vchádza vedela o tom, že takáto nehnuteľnosť je niekoho obydľím. Ako príklad obvinený uviedol situáciu, keď kupujúci kúpi nehnuteľnosť, kde býva nájomca na základe nájomnej zmluvy, avšak vlastník túto skutočnosť zamľčí, vtedy vôľou páchatel'a nie je vniknúť do obydla iného, ale vojsť do vlastnej nehnuteľnosti. Existencia oprávneného užívania, podľa názoru obvineného, sama osebe nezakladá vznik a existenciu obydla ako formálneho znaku skutkovej podstaty

trestného činu podľa § 194 Trestného zákona.

10. Dovolateľ ďalej namietal, že v skutkovej vete absentuje informácia, z ktorej by vyplývalo jeho zavinenie, t. j. či konal úmyselne alebo z nebanlivosti, pričom v skutkovej vete sa neuvádza, či vedel, že byt je užívaný poškodeným a že poškodený má v byte obydlie, teda či konal úmyselne alebo či to síce nevedel, ale mal si to z niečoho odvodiť. V tejto súvislosti obvinený poukázal na to, že v skutkovej vete absentujú akékoľvek predmety krátkodobej spotreby evokujúce dennodenné užívanie bytu, akými sú napríklad jedlo alebo hygienické potreby, pričom z vybavenia bytu sa nezná osoba môže len domnievať, že tam niekto v minulosti mohol bývať, ale už nie to, či tam aktuálne niekto dennodenne býva. Obvinený doplnil, že zavinenie v skutkovej vete nemusí byť výslovne konštatované, avšak z popisu skutku musí vyplývať, čo v prejednávacom prípade nie je, podľa jeho názoru, naplnené.

11. Ďalšia výhrada dovolateľa ku skutkovej vete smerovala k absencii tvrdenia, z ktorého by vyplývala jeho vedomosť o tom, že veci nachádzajúce sa v byte mu nepatria a nepatria ani predchádzajúcemu vlastníkovi bytu, ktorý sa ich vzdal, a ktorý mu pred bytovým domom podpísal protokol o odovzdaní bytu za prítomnosti zástupcu dražobníka, ale že tieto veci patria poškodenému, pričom prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona by sa mohol dopustiť len vtedy, ak by vedel, že ide o cudzie veci.

12. Obvinený ďalej namietal, že v skutkovej vete absentuje tvrdenie, z ktorého by vyplývala existencia jeho úmyslu zničiť veci nachádzajúce sa v predmetnom byte, pričom samotné vystaňovanie vecí z bytu nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania cudzej veci.

13. V súvislosti so zničením častí vecí dovolateľ namietal, že v skutkovej vete nie je uvedené, aké konkrétne hnuťelné veci boli zničené, respektíve či opísaným skutkom vôbec mohli dôjsť k ich zničeniu, pričom v skutkovej vete nie je uvedené ani to, v akej výške sa nachádzal balkón.

14. Obvinený tiež namietal, že zo skutkovej vety nie je zrejmé, čo sa stalo s vecami, ktoré neboli zničené, pretože z jej formulácie vyplýva, že odvezená na neznáme miesto mala byť len tá časť vecí, ktorá bola vyhádzaná z balkóna a zničená.

15. Dovolateľ napokon vytýkal, že v popise skutkovej vety absentuje tvrdenie, z ktorého by bolo zrejmé, či poškodený predmetný byt aj fakticky užíval a doplnil, že samotná skutočnosť, že ktokoľvek je na akúkoľvek činnosť oprávnený ešte neznamena, že toto právo aj fakticky vykonáva. Formulácia skutkovej vety tak, podľa názoru dovolateľa, nevylučuje, že poškodený síce bol oprávnený byt užívať, ale tento neužíval a ani v ňom nemal obydlie a svoje obydlie mohol mať v inej nehnuteľnosti a predmetný byt len oprávnené užíval.

16. Vo všeobecnosti obvinený uviedol, že skutková veta má odrážať faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu a musí byť odrazom právnej vety, nie však jej kópiou. Doplnil, že je neprípustné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto síce vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, pričom ak skutková veta vo výroku o vine neobsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, teda ak pri formulovaní skutkových záverov súd opomenie určitú, nie bezvýznamnú časť skutkových zistení, ktoré vyšli v konaní najavo, dochádza k porušeniu práva obvineného na spravodlivý proces.

17. Podľa názoru obvineného zo skutkovej vety nevyplýva, že by bola porušená domová sloboda poškodeného, a že predmetný byt bol obydľím poškodeného, pričom ak je osoba oprávnená byt užívať, ale tento neužíva, nie je vniknutie do takého bytu (hoci by aj bolo neoprávnené) považované za porušenie domovej slobody takejto osoby. Dovolateľ ďalej uviedol, že zo skutkovej vety nevyplýva ani to, že by vedel alebo nevedel, že byt, ktorý je vo vlastníctve spoločnosti, ktorá ho poverila jeho prevzatím a vypratáním, je užívaný treťou osobou, pričom ak disponoval kľúčmi od bytového domu a aj

predmetného bytu a z poverenia vlastníka do predmetného bytu išiel, tak nie je možné hovoriť o porušení domovej slobody poškodeného a jeho konanie s absenciou zavinenia nie je trestným činom porušovania domovej slobody.

18. Vo vzťahu k prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona obvinený zopakoval, že zo skutkovej vety nie je zrejmé, aké konkrétne časti vecí boli vyhodnené z balkóna bytu, na akom poschodí sa balkón nachádzal a ani to, či vedel, že hnutelné veci patria poškodenému, a teda že ide o cudziu vec. Takto popísaný skutok je, podľa názoru obvineného, zameniteľný aj so spáchaním krádeže podľa § 212 Trestného zákona, keďže nevylučuje možnosť, že si niektoré hnutelné veci ponechal. Obvinený ešte uviedol, že jeho úmyslom nebolo zničiť cudzie hnutelné veci, ale vypratať byt patriaci spoločnosti, ktorá ho vypratáním poverila, preto jeho konanie nie je možné posúdiť ako trestný čin poškodzovania cudzej veci a doplnil, že žiadnu z hnutelných vecí si neponechal, nakoľko tieto boli pre neho neupotrebitelné.

19. Dovolateľ následne zhrnul, že pri akceptovaní skutkovej vety táto z dôvodu jej neúplnosti v každej jej časti pripúšťa viaceré verzie toho, ako sa mohol uvedený skutok stať, pričom nevylučuje aj také verzie, ktoré vylučujú spáchanie trestného činu, respektíve odôvodňujú uplatnenie princípu „in dubio pro reo“. Podľa názoru obvineného je tak daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a dovolanie je podané dôvodne.

20. Obvinený za účelom priblíženia požiadavky na riadny a úplný opis skutkového deja a naplnenie všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu poukázal na vyjadrenie poškodeného v zápisnici z 8. júna 2017, ďalej na svoje vyjadrenie v zápisnici z 24. októbra 2018, ďalej na vyjadrenie svedka Mgr. O. v zápisnici z 22. januára 2019 a na hlavnom pojednávaní konanom 15. júna 2020, ako aj na obsah zápisnice o odovzdaní predmetu dobrovoľnej dražby z 23. septembra 2016, v nadväznosti na ktoré uviedol, že súdy nepopísali, ako by sa dostal cez vchodové dvere bytového domu, ak by mu U. F. ml. neodovzdal kľúče vrátane kľúča od bytového domu. Obvinený tiež uviedol, že o existencii poškodeného a jeho užívaní bytu nevedel ani znalec, ktorý byt ohodnocoval, ani dražobník, ktorý túto skutočnosť neuviedol v dražobnom oznámení a ani v zápisnici o odovzdaní predmetu dražby a ani notár osvedčujúci priebeh dobrovoľnej dražby a napriek tejto skutočnosti sa ani okresný a ani krajský súd v skutkovej vete nevysporiadali s otázkou jeho zavinenia.

21. Dovolateľ preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok okresného súdu a aby postupoval podľa § 386 ods. 2 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátil na opätovné prerokovanie príslušnému súdu.

22. K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „prokurátorka“), ktorá uviedla, že sa stotožňuje so skutkovými zisteniami okresného súdu, ako aj krajského súdu a zároveň s ich právnymi úvahami. Podľa názoru prokurátorky je z obsahu písomného odôvodnenia dovolania zrejmé, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, pretože v dovolaní namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým okresný a krajský súd vyhodnotili vykonané dokazovanie v jeho neprospech, hoci dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Prokurátorka preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

23. Obvinený sa k vyjadreniu prokurátorky do predloženia spisu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyjadril.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal splnenie procesných podmienok na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako obvinený využil svoje zákonné

právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

25. V prvom rade najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie má byť skutočne len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Preto možnosti podania dovolania sú obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

26. Inak povedané jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

27. Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmvava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmvané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu potom zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

28. Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v

zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

29. Obvinený v podanom dovolaní namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

30. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

31. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

32. Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

33. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

34. Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

35. Skutok, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným, okresný súd právne kvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a zároveň ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, s čím sa krajský súd bez výhrad stotožnil (odvolanie obvineného zamietol).

36. Prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona sa dopustí aj ten, kto neoprávnene vnikne do obydľia iného a čin spácha závažnejším spôsobom konania - vlámaním.

37. K výhrade obvineného, že v skutkovej vete absentuje informácia o tom, v akom postavení vo vzťahu k predmetnému bytu sa dopustil trestného činu, respektíve v koho vlastníctve bol predmetný byt, najvyšší súd poukazuje na formuláciu skutkovej vety, v ktorej je uvedené, že obvinený do predmetného bytu vnikol „...bez súhlasu a povolenia oprávneného užívateľa bytu E. G....“. Z uvedenej formulácie je

zrejme, že predmetný byt obvinenému nepatrí a obvinený ani nebol oprávnený ho užívať, z čoho potom vyplýva, že obvinený k predmetnému bytu nemal žiaden vzťah. Trestný zákon v základnej skutkovej podstate prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 použil spojenie „obydlie iného“, a to bez väzby na vlastnícke právo k takému obydlu. Nebolo preto potrebné, aby skutková veta rozsudku okresného súdu obsahovala konkretizáciu vlastníckeho práva k predmetnému bytu.

38. Za dôvodnú nepovažoval dovolací súd ani výhradu obvineného v tom smere, že v skutkovej vete absentuje informácia o tom, akým spôsobom sa dostal do samotného bytu a v nadväznosti na to aj informácia, či si dvere do bytového domu otvoril originálnym kľúčom, alebo ich prekonal použitím nejakého zariadenia, alebo či mu ich otvoril niekto iný. Informácia, akým spôsobom sa obvinený dostal do bytového domu, v ktorom sa predmetný byt nachádza, by v skutkovej vete uvedená byť síce mohla, avšak táto informácia na právnu kvalifikáciu konania obvineného nemá žiaden vplyv. Obvinený sa dopustil prečinu porušovania domovej slobody už tým, že neoprávnene vnikol do bytu (teda obydli) iného (čo je zo skutkovej vety nepochybne zrejme), z tohto uhľa pohľadu je už potom nepodstatné, ako vnikol do bytového domu.

39. Podľa názoru obvineného konštatovanie, že do bytu vošiel bez súhlasu a povolenia oprávneného užívateľa bytu nevypovedá o tom, či tam vošiel oprávnene alebo nie. Vniknutie do obydli iného musí byť podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (aby bolo považované za trestné) neoprávnené. Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Na vstup do obydli sa teda v zásade vyžaduje súhlas toho, kto v obydli býva. Neoprávnené vniknutie do obydli iného je každé nežiaduce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojdienie do obydli iného, ktorým sa zasahuje do domovej slobody (R 11/1997-II.). Použitie spojenia „...bez súhlasu a povolenia...“ v skutkovej vete celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyjadruje, že obvinený do obydli vnikol neoprávnene. Tejto výhrade obvineného preto nemožno priznať žiadnu relevanciu.

40. Pokiaľ ešte obvinený namietal, že bol zástupcom vlastníka a zároveň poverený vlastníkom bytu, k tomu je potrebné uviesť, že podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe (R 1/1980) objektom prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona je domová sloboda a chránený je akýkoľvek oprávnený užívateľ domu alebo bytu, a to proti komukoľvek. Užívateľ domu a bytu je preto chránený aj proti vlastníkovi, a to i vtedy, ak vlastník má vykonateľné rozhodnutie k vyprataniu užívateľovho bytu. Skutkové zistenie, či páchateľ prečinu porušovania domovej slobody nebol zástupcom a ne/poverený vlastníkom bytu k vstupu do obydli nie je preto pre posúdenie naplnenia jednotlivých znakov stíhaného trestného činu významné a jeho neuvedenie v skutkovej vete nepredstavuje nenaplnenie všetkých znakov stíhaného trestného činu.

41. Najvyšší súd ďalej uvádza, že dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní nie vždy dospeje k presnému, detailnému, konkrétnemu ustáleniu všetkých aj nepodstatných, či málo významných skutkových okolností tej ktorej prejednávanej veci. V takýchto prípadoch je potom prípustné v skutkovej vete použiť spojenie „bližšie nezisteným spôsobom“, tak ako to urobil okresný súd použijúc spojenie „...si bližšie nezisteným spôsobom otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu...“. Pokiaľ z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že obvinený si otvoril dvere bytu originálnym kľúčom, nebolo možné túto skutočnosť v skutkovej vete konštatovať. Na strane druhej je však potrebné uviesť, že spôsob, akým obvinený prekonal uzamknutie bytu, nemá na právnu kvalifikáciu skutku žiaden vplyv, pretože obvinený do bytu vnikol neoprávnene vlámaním, ktoré Trestný zákon v § 122 ods. 4 definuje nasledovne: Trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchateľ vnikol do uzavretého priestoru (i) nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo (i) prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo (i) ľstou.

42. Nedovolené prekonanie uzamknutia je jedným zo spôsobov spáchania trestného činu vlámaním, pričom skutočnosť, že byt bol uzamknutý, je v skutkovej vete vyjadrená použitím slovného spojenia „...zamknuté vchodové dvere do bytu...“ a skutočnosť, že obvinený uzamknutie prekonal nedovolené, je v skutkovej vete vyjadrená spojením „...bez súhlasu a oprávnenia oprávneného užívateľa...“ s tým, že skutková veta „mlčí“ o tom, že by obvinený použil pravý kľúč, z čoho je nepochybne zrejme [výkladom

opakom (argumentum a contrario)], že súdy nižšieho stupňa dospeli k záveru, že obvinený pravý kľúč nepoužil, pritom dovolací súd, ako to už bolo vyššie uvedené, nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať a meniť [§ 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku]. Napokon nedovolené prekonanie uzamknutia predstavuje otvorenie zámku osobou, ktorá na to nie je oprávnená, pritom nezáleží na tom, akým technickým spôsobom bol tento zámok otvorený, či pritom bola použitá sila alebo nie, či na zámku vznikla škoda (prípadne stopy) alebo nie s tým, že za nedovolené prekonanie uzamknutia sa považuje aj neoprávnené použitie pravého kľúča (primerane R 21/1995-II) napríklad ukradnutého, nájdeného a podobne.

43. Neopodstatnená je potom aj námietka obvineného o nutnosti použitia zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) v prejednávanej veci. Ide o procesné pravidlo, ktoré sa vo vzťahu k skutkovým otázkam, odvíja od zásady prezumpcie neviny (m. m. napr. I. ÚS 23/2019), ktorému podľa platných zákonných predpisov zodpovedá dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) a c) Trestného poriadku. Ak existujú interpretačne rovnocenne stojace alternatívy, je potrebné v súlade s procesným pravidlom „in dubio pro reo“ voliť tú pre obvineného najpriateľnejšiu (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ak teda možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým približne rovnako pravdepodobným skutkovým verziám a všeobecný súd sa prikloní k verzii, ktorá je pre obvineného nepriaznivá, porušuje procesný princíp rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým i zásadu prezumpcie neviny (m. m. napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2042/08 z 26. novembra 2009 alebo sp. zn. III. ÚS 3579/17 z 3. apríla 2018).

44. Aplikácia zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ („in dubio pro reo“) súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmavanie je v dovolacom konaní neprípustné. V tomto konkrétnom prípade však obvinený v zásade namietať nenaplnenie kvalifikačného znaku „vlámaním“ (teda nesprávnu právnu kvalifikáciu zisteného skutku) namietajúc použitie pravého kľúča a potrebu použitia zásady „in dubio pro reo“ s ohľadom na, podľa jeho názoru, nekonkrétne vyjadrenie prekonania uzamknutia v skutkovej vete, a to „bližšie nezisteným spôsobom“.

45. Ako to však už bolo vyššie uvedené a ako to plyní z ustálenej skutkovej vety, súdy nižšieho stupňa dospeli k záveru, že obvinený si byt pravým kľúčom neotvoril, čo napokon výslovne plyní aj z odôvodnenia rozsudku okresného súdu na stranách 8 a 9, kde okrem iného súd prvého stupňa uviedol, že „Preto tvrdenie obhajoby, že kľúče boli dňa 23. septembra 2016 odovzdané je nepravdivé. Z uvedených skutočností vyplýva tiež logický záver, že ak obžalovaný nemal odovzdané kľúče od bytu, tak sa ani nemohol dostať do bytu za použitia pravého kľúča.“ Vzhľadom na to, že neoprávnené použitie aj pravého kľúča je potrebné kvalifikovať ako nedovolené prekonanie uzamknutia, teda vlámanie, pričom súd prvého stupňa na vyjadrenie skutočnosti, že nezistil presný spôsob (čo pre právnu kvalifikáciu konania obvineného nie je podstatné) nedovoleného prekonania uzamknutia, konštatoval, že obvinený otvoril (bez súhlasu a oprávnenia oprávneného užívateľa) zamknuté vchodové dvere do bytu bližšie nezisteným spôsobom, nebol dôvod, aby navyše výslovne uviedol, že nezistil ani to, že by obvinený použil pravý kľúč. Keďže použitie pravého kľúča nepredstavuje pre obvineného priaznivejšiu alternatívu priebehu skutkového deja, ktorú by už nebolo možné podradiť pod kvalifikačný moment vlámania, nebol ani priestor pre aplikáciu zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ a konanie obvineného, ako to už bolo vyššie naznačené, bolo súdmi nižšieho stupňa z tohto uhla pohľadu správne právne kvalifikované.

46. Obvinený ďalej vytýkal rozsudku okresného súdu, že v jeho skutkovej vete absentuje uvedenie informácie o jeho vedomosti o tom, že byt je obydľím tretej osoby, respektíve nie je z nej zrejmé, či vedel, že byt predstavuje niekoho obydlie, ktoré by poškodený dlhodobo užíval, alebo že by tam fakticky býval. Dovolateľ taktiež namietať, že ani okresný a ani krajský súd sa v skutkovej vete nevysporiadali s otázkou jeho zavinenia, čím v podstate namietať, že v skutkovej vete nie je vyjadrená forma jeho zavinenia. K uvedenej výhrade najvyšší súd opakuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že v konaní nebola preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž

predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 3/2011).

47. Najvyšší súd uvedenú výhradu dovolateľa nepovažuje za dôvodnú, pretože zo skutkovej vety vyplýva nielen to, že obvinený do bytu vnikol bez súhlasu a povolenia jeho oprávneného užívateľa tým, že si bližšie nezisteným spôsobom otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu, ale aj to, ako sa následne v predmetnom byte správal. Konkrétne obvinený za pomoci ďalších nestotožnených osôb neoprávnene vystaľoval kompletne zariadenie predmetného bytu, pričom z popisu vecí uvedených v skutkovej vete je zrejmé, že obvinený musel mať vedomosť o tom, že vnikol do obydľia iného (oblečenie, posteľ, matrace, paplón, vankúše, osobné predmety zo zlata - obrúčky, zásnubný prsteň atď.). Z uvedeného potom vyplýva, že obvinený musel vedieť, že byt je obydľím inej osoby, pričom do bytu vnikol s celkom jasným zámerom ho vypratať, keďže ho s pomocou ďalších osôb kompletne vystaľoval. V skutkovej vete popísané správanie sa obvineného v predmetnom byte tak úplne vylučuje jeho argumentáciu, podľa ktorej napríklad kupujúci kúpi nehnuteľnosť, kde býva nájomca na základe nájomnej zmluvy, avšak vlastník kupujúcemu túto skutočnosť zamlčí, kedy vôľa páchatel'a nie je vniknúť do obydľia iného, ale vojsť do vlastnej nehnuteľnosti, pretože ak by sa mal obvinený nachádzať v situácii, ktorú popísal, do bytu by jednak vstupoval s kľúčmi od bytu a zároveň nie spolu ďalšími osobami a zároveň so zámerom byt vypratať, pričom úmyselné zavinenie obvineného je z takto formulovanej skutkovej vete jednoznačne zrejmé. Len pre doplnenie najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu na str. 8 a 9, kde okresný súd vyhodnotil vykonané dokazovanie a dospel k záveru, že obvinený jednak vedel, že predmetný byt nie je vypratý a jeho užívateľom je poškodený, ďalej že obžalovaný nedisponoval kľúčmi od predmetného bytu, pričom informácia o užívaní bytu poškodeným sa dostala do dispozičnej a vedomostnej sféry jednak dražobnej spoločnosti, ako aj vydražiteľa. Okresný súd ďalej vylúčil aj tú obranu obvineného, že obvinený nevedel, že v predmetnom byte niekto býva, keď uviedol, že ihneď po otvorení bytu a vstupe do neho musel zistiť, že byt je plne zariadený nielen nábytkom, ale aj osobnými vecami, šatami, osobnými dokladmi, šperkami a inými predmetmi osobnej povahy, prítomnosť ktorých musela jasne nasvedčovať prítomnosti užívateľa bytu.

48. Ďalšia výhrada obvineného spočívala v tom, že podľa jeho názoru v skutkovej vete absentuje tvrdenie, z ktorého by vyplývala jeho vedomosť o tom, že veci nachádzajúce sa v byte mu nepatria a nepatria ani predchádzajúcemu vlastníkovi bytu, ale že tieto veci patria poškodenému, a to s ohľadom na to, že prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona by sa mohol dopustiť len vtedy, ak by vedel, že ide o cudzie veci. K tejto výhrade obvineného najvyšší súd uvádza, že zo skutkovej vety jednoznačne vyplýva, že obvinený z bytu za pomoci ďalších nestotožnených osôb vystaľoval kompletne zariadenie bytu patriace E. G.. Z uvedeného potom bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že pokiaľ veci nachádzajúce sa v byte patrili poškodenému, nemohli patriť obvinenému, ergo muselo ísť z hľadiska vzťahu obvineného k predmetným veciam o veci „cudzie“. Cudzou vecou požívajúcou ochranu podľa Trestného zákona je vec, ktorá nie je vo vlastníctve páchatel'a a cudzou vecou je aj vec, ktorú má páchatel' v oprávnenej držbe (no nie je jeho vlastníctvom), napríklad prenajatá alebo vypožičaná vec. Z hľadiska trestnej zodpovednosti obvineného za spáchanie prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona je teda bez právneho významu, komu patrili predmetné veci, keďže nepatrili obvinenému.

49. Vo vzťahu k výhrade obvineného, že v skutkovej vete absentuje tvrdenie, z ktorého by vyplývala existencia jeho úmyslu zničiť veci nachádzajúce sa v predmetnom byte, najvyšší súd uvádza, že prečin poškodzovania cudzej veci je úmyselným trestným činom, pričom z hľadiska zavinenia prichádza do úvahy jeho spáchanie v priamom úmysle, teda že páchatel' chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, respektíve v nepriamom úmysle, teda že páchatel' vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho

spôsobí, bol s tým uzrozumený. Ako to už najvyšší súd uviedol v bode 46 tohto uznesenia, subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. V skutkovej vete rozsudku okresného súdu je uvedené, že obvinený „...časť zariadenia vyhádzal z balkóna tohto bytu na ulicu a tak ich zničil...“. Okresný súd vo svojom rozsudku uviedol, že „Pokiaľ ide o subjektívnu stránku - zavinenie, súd posúdil konanie obžalovaného podľa 15 písm. b) Trestného zákona ako trestný čin spáchaný v nepriamom úmysle, t. j. dolus indirectus, teda obžalovaný vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Mal vedomosť o tom, že z jeho strany ide o protiprávne konanie, ktorým porušuje záujem spoločnosti na ochrane obydlija pred neoprávneným vniknutím a ochrane vlastníckeho práva.“. Takýto záver okresného súdu je jednoznačne, zrozumiteľne vyjadrený aj v skutkovej vete („...časť zariadenia vyhádzal z balkóna tohto bytu na ulicu a tak ich zničil...“), keďže obvinený vedel, že vyhádzaním časti vecí z balkóna môže dôjsť k ich poškodeniu a pre prípad, že k takému poškodeniu vecí dôjde, bol s tým uzrozumený. Každý racionálne uvažujúci človek musí vedieť, že vyhodnotením vecí z balkóna môže dôjsť k jej poškodeniu, a pokiaľ tak vedome urobí, potom je s touto možnosťou uzrozumený. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd nepovažuje za relevantnú námietku obvineného, že v skutkovej vete nie je uvedené, v akej výške sa nachádza balkón predmetného bytu (ide o nepodstatnú skutočnosť, nemajúcu zásadný význam pre posúdenie úmyslu obvineného).

50. Vo vzťahu k výhrade obvineného, že v skutkovej vete nie je uvedené, aké konkrétne huteľné veci boli zničené, respektíve či opísaným skutkom vôbec mohlo dôjsť k ich zničeniu najvyšší súd uvádza, že ani túto námietku nepovažuje za dôvodnú.

51. Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku Výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

52. Prečin poškodzovania cudzej veci v jeho základnej skutkovej podstate podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona spácha ten, kto zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu.

53. Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinený z bytu poškodeného vystaľoval kompletne zariadenie predmetného bytu patriace poškodenému, teda obvinený z predmetného bytu vystaľoval cudzie veci. Zároveň zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že obvinený časť zariadenia bytu vyhádzal z balkóna tohto bytu na ulicu a tak ich zničil, pričom zničením vecí poškodenému spôsobil škodu vo výške 2.310,- EUR. Obvinený tak na cudzom majetku (t. j. na majetku poškodeného) spôsobil škodu dosahujúcu výšku malej škody (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). Zo skutkovej vety však nevyplýva, ktoré konkrétne veci obvinený svojím konaním zničil.

54. Je nespochybniteľné, že skutok musí byť v skutkovej vete rozsudku vždy vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa obvinený uznáva za vinného (R 12/2009). Odsúdenie páchateľa napriek nepopísaniu všetkých skutočností rozhodných pre naplnenie obligatórnej objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v právnej vete rozsudku je v zmysle ustáľenej judikatúry porušením práva na spravodlivý proces (III. ÚS 509/2015).

55. Vyžadovaný úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu v skutkovej vete neznamená bez výnimky v každom prípade nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu z dôvodu prísne formálneho explicitného neuvedenia všetkých skutkových okolností preukazujúcich naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ je ich možné z ostatných častí skutkovej vety jasne vyvodit'. Pokiaľ skutkové zistenia preukazujú naplnenie všetkých znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, nie je dôvod sa prikloniť k

prísne formálnemu výkladu skutkovej vety (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2024, sp. zn. 1Tdo/1/2024).

56. Keďže v skutkovej vete rozsudku okresného súdu sú vymenované všetky veci patriace poškodenému (t. j. z pohľadu obvineného cudzie veci), ktoré obvinený z bytu vystaľoval a zo skutkovej vety vyplýva, že ich časť obvinený vyhodnotením z balkóna bytu zničil (vyjadrenie objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona), čím poškodenému (t. j. na cudzom majetku) spôsobil škodu vo výške 2.310,- EUR (t. j. malú škodu) najvyšší súd zastáva názor, že popis skutkovej vety v časti spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona je dostatočný, pričom na tejto skutočnosti nič nemení fakt, že v skutkovej vete nie je presne určené, ktoré veci poškodeného boli z balkóna bytu vyhodnené a takýmto spôsobom zničené.

57. Obvinený ďalej namietal, že zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, čo sa stalo s vecami, ktoré neboli zničené, pretože z formulácie skutkovej vety má vyplývať, že odvezená na neznáme miesto mala byť len tá časť vecí, ktorá bola vyhádzaná z balkóna a zničená. S obvineným možno súhlasiť v tom, že okresný súd v tomto smere skutkovú vetu formuloval neobratne, keď použil formuláciu: „...vošiel dnu do bytu a z neho následne za pomoci ďalších nestotožnených osôb neoprávnene vystaľoval kompletne zariadenie predmetného bytu...“, „...pričom časť zariadenia vyhádzal z balkóna tohto bytu na ulicu a tak ich zničil a následne odviezol na neznáme miesto...“, pretože si ju možno vysvetliť aj tak, že odvezená na neznáme miesto mala byť len časť vystaľovaných vecí, a to tá, ktorú obvinený vyhádzal z balkóna. Táto skutočnosť však nemá žiaden vplyv na to, že zo skutkovej vety možno vyvodíť všetky povinné znaky skutkových podstat tak prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ako aj prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Nad rámec uvedeného, len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odvezené neboli len veci vyhodnené z balkóna, ale všetky veci poškodeného, ktoré sú vymenované v skutkovej vete.

58. Ďalšia časť výhrad obvineného smerovala k tomu, že skutková veta rozsudku okresného súdu dostatočne nevyjadruje fakt, že predmetný byt bol obydľím poškodeného. Dovolať konkrétne namietal, že v popise skutkovej vety absentuje tvrdenie, z ktorého by bolo zrejmé, či poškodený predmetný byt aj fakticky užíval, respektíve že zo skutkovej vety nevyplýva, že by bola porušená domová sloboda poškodeného. Obvinený v tejto súvislosti namietal, že aj keď je osoba oprávnená byt užívať, ale neužíva ho, nie je vniknutie do takého bytu (hoci by aj bolo neoprávnené) považované za porušenie domovej slobody takejto osoby.

59. Podľa § 122 ods. 5 Trestného zákona Trestný čin je spáchaný v obydľí, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydľia uzavreté.

60. Podľa § 43b ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) Byt je obytná miestnosť alebo súbor obytných miestností s príslušenstvom usporiadaný do funkčného celku s vlastným uzavretím, určený na trvalé bývanie. Podľa § 43b ods. 5 stavebného zákona Obytná miestnosť je miestnosť, ktorá svojím stavebnotechnickým riešením a vybavením spĺňa podmienky na trvalé bývanie. Podľa § 43b ods. 6 stavebného zákona Príslušenstvo bytu na účely tohto zákona sú miestnosti, ktoré plnia komunikačné, hospodárske alebo hygienické funkcie bytu.

61. Podľa § 122 ods. 5 Trestného zákona je za obydľie považovaný byt za predpokladu, že slúži na bývanie a jeho užívateľovi poskytuje súkromie.

62. Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinený „...vnikol do bytu č. XX tak, že bez súhlasu a povolenia oprávneného užívateľa bytu E. G., si bližšie nezisteným spôsobom otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu, vošiel dnu do bytu...“.

63. Skutočnosť, že predmetný byt bol obydľím poškodeného okresný súd vyjadril tým, že v skutkovej vete uviedol, že obvinený vnikol do bytu oprávneného užívateľa, ktorým bol v tom čase E. G.. Z takého spojenia zároveň vyplýva, že poškodený byt fakticky užíval, čo vyplynulo aj z vykonaného dokazovania (viď odôvodnenie rozsudku okresného súdu na str. 8 a 9). Ako už najvyšší súd uviedol skutok musí byť v skutkovej vete rozsudku vždy vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa obvinený uznáva za vinného. V prejednávanej veci obvinený spáchal prečin porušovania domovej slobody tým, že neoprávnené vnikol do obydľia poškodeného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním. Neoprávnenosť vniknutia do bytu poškodeného okresný súd vyjadril tým, že v skutkovej vete uviedol, že sa tak stalo bez súhlasu a povolenia poškodeného; skutočnosť, že predmetný byt bol obydľím poškodeného, súd prvého stupňa vyjadril tým, že poškodený bol oprávneným užívateľom predmetného bytu a závažnejší spôsob konania - vlámanie okresný súd vyjadril tým, že v skutkovej vete uviedol, že obvinený si bližšie nezisteným spôsobom (bez súhlasu a povolenia poškodeného) otvoril zamknuté vchodové dvere do bytu.

64. Pokiaľ ide o objekt prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona, týmto je domová sloboda (individuálny objekt trestného činu). Ústava Slovenskej republiky v čl. 21 ods. 1 uvádza, že Obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Pokiaľ teda okresný súd v skutkovej vete uviedol, že obvinený do bytu poškodeného vnikol bez jeho súhlasu a povolenia, dostatočne tým vyjadril, že obvinený porušil domovú slobodu poškodeného, teda objekt chránený uvedeným prečinom.

65. Vzhľadom na to, že obvinený C. I. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

66. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.